

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง เมื่อสามีและลูกไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน

โดย แสงจันทร์ ชัยวิเศษณ์

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เมื่อสามิและลูกไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน แสงจันทร์ ชัยวิศิษฎ์

ในช่วงโรงเรียนปิดภาคฤดูร้อน ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ สามิของข้าพเจ้าคือ **คุณสมภพ ชัยวิศิษฎ์** และลูกชายคือ **ลูก ชัชวาล ชัยวิศิษฎ์** ได้มีโอกาสไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ร่วมกับคณะจังหวัดขอนแก่น ในระหว่างวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๖ ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้มีโอกาสร่วมเดินทางไปปฏิบัติกรรมฐานด้วย เพราะในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ข้าพเจ้าต้องเข้าพบแพทย์ตามนัด เพื่อทำการรักษาโรคประจำตัวที่เป็นอยู่ในต่อเนื่องกัน ซึ่งข้าพเจ้าป่วยมาเป็นระยะเวลา ๕ เดือน โรคที่เป็นคือ **ต่อมไทรอยด์เป็นพิษ** ฮอร์โมนแรง แพทย์วินิจฉัยว่า อาการของโรคที่เป็นในระยะนี้ ต้องกินยาติดต่อกันไปอย่างน้อย ๕ ปี

โอกาสที่จะหายขาดมีเพียง ๖๐% ถ้าการรักษาไม่ต่อเนื่องกันก็อาจกินเวลามากกว่านี้ ข้าพเจ้าจึงต้องเข้าพบแพทย์ตามนัดไม่ขาด และไม่ค่อยเคลื่อนไหววันนัดแม่เพียงครั้งเดียว จากเหตุผลนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้า ไม่มีโอกาสไปปฏิบัติกรรมฐานพร้อมกับสามิและลูก ข้าพเจ้าจึงต้องเฝ้าบ้านและรอวันนัด (๒๖ มีนาคม ๒๕๓๖) ของแพทย์

ในระหว่างที่สามิและลูกปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน มีเหตุการณ์และสิ่งไม่คาดฝันที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอยู่เบื้องหลัง ซึ่งข้าพเจ้าอาจจะนำมาเล่าให้ท่านฟัง

เพื่อท่านผู้อ่านที่กำลังข้องใจสงสัย ไม่แน่ใจได้รับทราบ และจะได้ตัดสินใจเดินทางไปพบกับแสงสว่างและทางปฏิบัติตนได้ถูกต้อง กล่าวคือ ในระหว่างที่สามิและลูกชายคนโตไปวัดอัมพวัน ก็เป็นเวลาเดียวกับลูกชายคนเล็กไปเข้าโรงเรียนกวดวิชา ที่กรุงเทพมหานคร เพื่อทำการสอบเข้าเรียนในระดับสูงขึ้น เมื่ออยู่บ้านคนเดียว ข้าพเจ้าได้มีโอกาสโทรศัพท์ติดต่อกับลูกที่อยู่กรุงเทพฯ ทุกวันมิได้ขาด ทั้งตอนเช้าและตอนเย็น วันละ ๒ เวลา ทั้งนี้ก็เพราะเป็นห่วง ลูกไม่เคยใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ ไม่เคยไปกรุงเทพฯคนเดียว ในการที่เขาไปอยู่คนเดียว ผู้เป็นแม่ย่อมต้องห่วงหาอาทรเป็นธรรมดา

ข้าพเจ้าติดต่อกับลูกเช่นนี้เป็นกิจวัตรประจำวัน แต่แล้วในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๖ เมื่อข้าพเจ้าโทรศัพท์ติดต่อกับลูกปรากฏว่าลูกไม่ได้อยู่ที่ห้องพัก ทั้ง ๆ ที่เวลาขณะนั้น ๒ ทุ่มครึ่งแล้ว ข้าพเจ้ารอจนถึง ๖ ทุ่ม ก็โทร.ติดต่อกับอีก ปรากฏว่าเจียบเหมือนเคย ข้าพเจ้าแปลกใจและเริ่มใจไม่ดี เพราะปกติลูกไม่เคยเกรง ไม่เหี้ยมเกรียม ไม่ทำให้พ่อแม่หนักอกหนักใจแม่เพียงครั้งเดียว คืนนั้นเวลาประมาณตีสอง ข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นมาโทรศัพท์ไปกรุงเทพฯอีก ผลก็เหมือนเดิม คือไม่มีใครมารับสาย ถึงตอนนั้นข้าพเจ้าร้อนใจมาก นอนไม่หลับเลย

พอรุ่งเช้าของวันใหม่ ข้าพเจ้าติดต่อไปอีก ผลก็ออกมาในรูปเดิม คือ **เจียบ** ถึงวันนั้นข้าพเจ้าไม่นั่งนอนใจเลย โทร.ตามหาที่บ้าน เพื่อน ๆ ที่คิดว่าจะไปทุกหนทุกแห่ง ปรากฏว่าไม่มีวีแววของลูก เพื่อนทุกคนบอกว่าไม่พบเลย มันทำให้ข้าพเจ้าทรมานทรมานมากมาย เกรงว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับลูก หวาดวิตกไปต่าง ๆ นานา

เมื่อเช้าตาจน ข้าพเจ้า **นึกถึงห้องพระ** และ **หลวงพ่ोजรัญ** ซึ่งขณะนั้นสามิและลูกชายคนโตปฏิบัติกรรมฐานอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าไม่รอให้เสียเวลา รีบเข้าห้องพระ สวดมนต์ ไหว้พระ และ **หยิบรูปหลวงพ่ोजรัญ** ซึ่งได้มาจากอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ มากราบ และยกมืออธิษฐานจิตถึงท่าน

ถ้าหากลูกปลอดภัย และมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอยู่ ขอให้เขาติดต่อกลับไปหาข้าพเจ้าด้วยเถิดเพราะขณะนี้ ข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งอื่นได้อีกแล้ว หหมดปัญหาที่จะตามหาลูกได้พบ

ข้าพเจ้านั่งหลับตาอธิษฐานในใจ **“ขอबारมีหลวงพ่ोजรัญช่วยด้วยเถิด ๆ”** อยู่อย่างนี้ นานประมาณ ๑๐ นาที ข้าพเจ้าจึงออกมานั่งข้างนอกห้องพระ ยอมรับว่าอ่อนล้าไปหมดทั้งกายใจ คิดหนักที่ต้องแก้ปัญหาอยู่คนเดียว ในขณะที่กำลังนั่งคิดที่จะแก้ปัญหา **เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังกึกก้องขึ้น** ข้าพเจ้าสะดุ้งสุดตัว รีบไปรับโทรศัพท์ ก็รู้ว่าสัญญาณจะขาดหายไป

ท่านเชื่อไหมคะว่า **เสียงที่พูดตามสายนั้นเป็นเสียงลูกชายของข้าพเจ้าจริง ๆ** ข้าพเจ้าดีใจจนบอกไม่ถูก จนลุกชูไปทั้งตัว ในใจก็คิดว่า เป็นไปได้ได้อย่างไร

สอบถามจากลูกได้ความว่า มีญาติห่าง ๆ ทางกรุงเทพฯ มารับไปค้างที่บ้านของเขา อารามรีบเก็บข้าวของ เลยลืมบอกแม่ว่าไม่อยู่ เพิ่งจะมานึกขึ้นได้เมื่อถึงนี่เอง ตอนมองเห็นโทรศัพท์

จะด้วยเหตุบังเอิญหรืออะไรก็แล้วแต่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าที่ลูกชายของข้าพเจ้า ติดต่อกลับไปหาข้าพเจ้า **เพราะอำนาจแห่งบุญบารมีของหลวงพ่อบุญได้เมตตาช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในห้วงทุกข์ทรมาน ให้หลุดพ้นไปได้**

ข้าพเจ้าพูดกับลูกเสร็จ ก็รีบเข้าไปกราบรูปของท่านด้วยความสำนึกในพระคุณเป็นล้นพ้น หาที่เปรียบมิได้ ตั้งได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ข้าพเจ้าป่วยมาเป็นเวลาเกือบ ๕ เดือน ซึ่งเป็นช่วงที่ทรมานด้วยโรคร้ายเบียดเบียน จนบางครั้งหมดกำลังใจ อยากจะลาออกจากราชการมาอยู่กับบ้าน แต่ติดที่เพื่อนร่วมงานหัดทานไว้ว่า ถ้าอยู่คนเดียวก็ยิ่งจะเจ็บเหงา โรคภัยก็จะไม่มีทางหายขาด ยิ่งจะเป็นหนักเข้าไปอีก ในช่วงที่สามและลูกชายไปปฏิบัติกรรมฐาน และกลับมาได้เล่าถึงการปฏิบัติให้ฟังว่า **หลังจากการปฏิบัติทุกครั้ง สองพ่อลูกได้พากันตั้งจิตอธิษฐาน**

ขออำนาจแห่งบารมีจากการปฏิบัติกรรมฐาน จงช่วยให้ข้าพเจ้าหายจากการเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยเถิด ข้าพเจ้าก็รับฟังด้วยความซาบซึ้งใจ ในการเป็นห่วงเป็นใยของพ่อและลูก และในเวลาต่อมา เมื่อถึงวันนัดตรวจครั้งสุดท้ายเพื่อวินิจฉัยว่า จะให้ยาอย่างไร โดยก่อนหน้านี้ได้เจาะเลือดตรวจไว้ และมาฟังผลเพื่อรักษาต่อ

ในครั้งนั้นเอง ที่ข้าพเจ้ามีความดีใจตื่นเต้นจนอธิบายไม่ถูก เพราะพอแพทย์ดูผลจากเลือดแล้ว ท่านก็บอกว่า **ข้าพเจ้าได้หายขาดจากโรคภัยที่เป็นอยู่**

ข้าพเจ้ารับฟังด้วยความดีใจอัศจรรย์ใจเป็นอย่างมาก คิดว่าเป็นไปได้จริง ๆ หรือ ที่แรงอธิษฐานของคนที่เรารักจะประสบผลสำเร็จ จะเป็นจริงไปได้ถึงขนาดนี้ ข้าพเจ้ากราบลาคุณหมอ และคุณพยาบาลที่ให้คำแนะนำและให้กำลังใจมาตลอดระยะเวลาการรักษา วันนั้นพอออกจากห้องนายแพทย์ ข้าพเจ้าก็มาบอกเล่าเพื่อนคนป่วยด้วยโรคเดียวกัน บางคนก็ว่าฟังรำพันว่า เขาเองรักษามาตั้ง ๗-๘ ปี ทานยาแล้วก็แล้ว ผ่าตัดก็แล้ว ยังไม่มีทีท่าว่าจะหายอีก

ส่วนข้าพเจ้าเพียงจะมารักษา ทำไมจึงหายเร็วอย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่ทราบจะอธิบายให้พวกเขาเหล่านั้นเข้าใจได้อย่างไร เมื่อกลับมาถึงบ้าน ได้บอกข่าวดีที่หายขาดจากการเจ็บป่วยให้สามและลูก ๆ พร้อมบรรดาญาติพี่น้องได้รับฟัง ทุกคนต่างพากันดีใจและอัศจรรย์ใจไปตาม ๆ กัน ที่แรงอธิษฐานของคนที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะเป็นเรื่องจริงซึ่งประจักษ์แก่ข้าพเจ้ามาแล้ว ทุกวันนี้เมื่อพบเห็นใครที่ได้รับความทุกข์จากทางกายก็ดี ทางใจก็ดี ข้าพเจ้าก็แนะนำให้ท่านเหล่านั้นไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ทั้งนี้เพื่อที่บุคคลเหล่านั้นจะได้พ้นจากการทุกข์ทรมานเหมือนข้าพเจ้าที่ประสบมาแล้ว ในการประกอบสัมมาชีพรับราชการนั้น รายได้อยู่ในวงจำกัด จะหาทางเพิ่มพูนรายได้จากอาชีพที่ปฏิบัติอยู่ก็ไม่มี ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมีงานอดิเรกที่ทำเสริมรายได้ประจำของตนเอง คือ การติดต่อซื้อ-ขายที่ดิน

ระยะ ๒ ปีที่ผ่านมา งานติดต่อซื้อ-ขายไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร มักจะมีอุปสรรคเกิดขึ้นเสมอ ๆ จนบางครั้งท้อถอยและคิดว่าจะเลิกทำอาชีพเสริมนี้

พอปีนั้นในช่วงที่ปิดเรียน เป็นจังหวะเดียวกับที่ข้าพเจ้าหายป่วย ข้าพเจ้าลองคิดทำธุรกิจอย่างเดิม คราวนี้ประสบผลสำเร็จอย่างไม่น่าเชื่อ

ที่ดินที่ติดต่อขาย เมื่อก่อนที่ดินเหล่านี้จะขายไม่ออก แม้จะลดราคาลงมาต่ำสุดแล้วก็ตาม บางครั้งต้องเสียเงินค่ามัดจำไปเป็นจำนวนมาก

แต่มาคราวนี้ **ที่ดินเหล่านั้นกลับขายได้ในราคาถูก** แทบไม่น่าเชื่อ คนซื้อโทรศัพท์เข้ามาติดต่อเป็นระยะๆ ที่บางแปลงมีคนต้องการ ๒-๓ คน เสนอราคาให้จนเจ้าของที่ดินพอใจ และซื้อขายกันไปด้วยราคาที่ผู้ซื้อพอใจ คนขายก็พอใจ

เหตุการณ์กลับกลายเป็นอย่างนี้ และจากตัวอย่างที่เล่ามาให้ฟัง ๒-๓ ตัวอย่าง ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้า และเป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น

จึงทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่าอานิสงส์ของการตั้งใจจริงในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ดินแดนที่มีแต่ความขลัง ศักดิ์สิทธิ์ ภายใต้การนำบคคลให้พ้นทุกข์ของหลวงพ่ोजรัญ เจ้าอาวาสวัดอัมพวันแห่งนี้มีจริง กรุณายานั่งนอนใจ ลองให้บุคคลในครอบครัวของท่าน หรือตัวท่านเอง ไปสัมผัส ไปฝึกปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันสัก ๗ วัน แล้วท่านจะได้พบข้อเท็จจริงกับสิ่งไม่คาดฝันที่เรามองไม่เห็น ดังที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตัวเอง

แสงจันทร์ ชัยวิศิษฎ์
ร.ร.สนามบิน อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

.....